Itt tartunk időben…

Az ikrek nyáron lettek ötévesek, David meg a kilenc. Úgy döntöttünk Erikkel, hogy az idén kipróbáljuk a TELET. Hóval, jéggel, szánkóval, síléccel, korival, ahogy azt kell. És mind a három gyerekkel!

Eddig csak Daviddel mentünk egy-egy hétvégén síelni, mert a síléccel én is elboldogulok. A lányok sísuliba jártak eddig, de nem kötötte le őket, mert nem csinálhattak azt, amit akartak. Velük éppen ezért inkább szánkózni mentünk néhány órára. Egyikük velem, másikuk Erikkel siklott, aztán cseréltünk. Utána persze felzabálták a büfét! Hova fér beléjük annyi kaja?!

Erik jól korcsolyázik, de én a jégen csak eltaknyolni tudok, szóval a korizást nagyon át kellett gondolni. Amíg megtanulták az alapot, egyesével vitte a gyerekeket egy-egy délelőtt vagy délután, én a másik kettővel ,,rucikat terveztem''. Azt, hogy ilyenkor bejöhettek az

én tervezőszobámba és az én asztalomnál ,,dolgozhattak'', az egyik legnagyobb élmény volt számukra. Talán azért, mert ezt ritkán engedtem meg nekik.

Bella és Anna hihetetlen energiával rendelkezik, és állandóan valami huncutságon törik a fejüket! David kicsit visszahúzódó, Erik szerint férfiasan visszafogott, mint ő (hahaha!). Ő, meg a visszafogottság!

Egy kisebb csoda volt, ahogy hozzánk kerültek, és hatalmas szerencse, hogy annak a végzetes balesetnek szinte semmilyen nyomát nem fedeztük fel eddig náluk. Nem féltek, nem voltak álmatlan éjszakáik, rémálmaik.

Miután hazavittük őket a kórházból, David egy hétig még a lányokkal aludt egy szobában, aztán megnyugodott, hogy Anna és Bella, miután telezabálták magukat tápszerrel, kialudták a maguk idejét.

David magától döntött úgy, hogy éjjelre is birtokba veszi a saját szobáját. Már négyévesen is olyan önálló és határozott volt, hogy csak csodálni tudtuk! Kialakította a maga kis ritmusát, és amikor az egy hónapos szülinapját ünnepeltük az ikreknek, onnantól apunak hívott minket. Addig Max és Erik voltunk.

A lányok meg már a Max apuba és Erik apuba nőttek bele. Számukra ez volt a természetes. David még emlékezett az igazi szüleire, a családi képeket, amiket találtunk, meg is mentettük nekik. De gyermeki logikával azonnal megértette, hogy minden család más: van, ahol anyu és apu neveli a gyerekeket, máshol csak anyu, vagy csak apu, de van, akinek két anyucija, nekik meg két apucijuk volt. Ugyanígy volt millió változata a nagyszülőknek, dédiknek is.

Nekik természetes volt a különbözőség elfogadása. Sajnos, nem mindenkinek. De

talán Erik határozottságának köszönhetően, a gyerekek is megtanultak kiállni magukért és a mi, átlagostól eltérő családunkért.

Ők a mi szemünk fényei.

Mindenünk megvolt, pénz, karrier, szerelem, csak a gyerekek hiányoztak a teljes boldogságunkhoz. Erik családja, de még az én – eléggé sznob – anyám is, úgy pátyolgatják a csemetéket, mintha a saját unokáik lennének. Igaz, jogilag azok is: a mi nevünket viselik.

Annak ellenére, hogy a mi államunkban elfogadott a béranyaság, és mind a ketten egészségesek vagyunk, eddig még nem gondolkoztunk azon, hogy ,,saját'' gyerekeink is legyenek.

Készülődés

– Lányok, miben egyeztünk meg tegnap, hány bőröndje lehet mindenkinek? – kérdeztem szigorúan az ikreket, amikor

megláttam a táskáikat a nappaliban.

– Egy – vágta rá Bella azonnal. – De Max apu, neked igazán meg kell értened, hogy egy lány a mi korunkban nem mehet el csak úgy, egy teljes hétvégére, mindenféle ruci nélkül! És akkor hol van a cipő meg a többi...

– Tündérkém, még az én dolgaim is belefférnek egy bőröndbe, pedig az én nadrágom háromszor akkora, mint a tiéd, a cipőmről már nem is beszélve! – nevettem az ötéves Bella próbálkozásán.

– Úgyhogy irány a szobátok, és tessék szortírozni! Vagy megyek én, és majd segítek pakolni – nézett a két csajszira Erik, a párom, szigorúan.

Anna és Bella, az iker-boszik, ahogy a hátuk mögött hívtuk őket, duzzogva baktattak vissza a szobájukba, maguk után húzva a két-két bőröndöt, plusz a hátitáskájukat. Ahogy eltűntek az ajtó mögött, Erik azonnal átölelt, és belekuncogott

a nyakamba.

– Istenem, ez a két kis pinás! Szerinted mit tudtak ennyi mindent bepakolni?

– Én tudom, apuci – vetette oda félvállról David. – Azt mondták, hogy ha három napig leszünk a panzióban, és naponta legalább háromszor át kell, hogy öltözzenek, akkor több mint tíz váltás ruha kell, meg legalább kettő tartaléknak, plusz a fürdőruci és egyebek. Mert ott mosni, biztos, hogy nem fogunk! Még az én bőröndömbe is be akartak tuszkolni pár dolgot, de elhajtottam őket! – vágott egy fintort a kisfiú.

Imádtam, ahogy David egyre inkább utánozta Eriket, a mondatait, a gesztusait!

– Majd adok én nekik ennyi ruhát! – nevetett a párom, és olyan szívdöglesztően vigyorgott, hogy megmoccant a gatyám tőle.

Természetesen azonnal észrevette, belepuszilt a nyakamba és a fülembe súgta:

,,Bírd ki estig, szerelmem!''

– Szerintem hagyjuk itthon őket! – sóhajtott egy nagyot David. – Úgyis csak a baj lesz velük!

A szívem mélyén én is nagyobb örömmel mentem volna a fiunkkal hármasban, mert az ikrekkel ellentétben, David maga volt a földre szállt angyal. Okos, kedves, előzékeny, intelligens, és mindig tudta, meddig mehet el a vagánységban, a csintalanságban.

Végül Erik oldotta meg a gordiuszi csomót azzal, hogy igen határozottan közölte a lányokkal: öt percen belül indulunk! Hogy velük vagy nélkülük, az rajtuk múlik.

Öt perccel az indulás után

– Apuci, pisilni kell! – nyafogott Anna.

– Még a városból sem értünk ki, kislányom! Miért nem pisiltél indulás előtt? – kérdezte Erik, aki képes volt néha szigorú is

lenni, nem úgy, mint én.

– Ti vagytok az oka, hogy elfelejtettem – replikázott azonnal a lányunk –, mert hajszoltál minket!

Ezen már tényleg csak nevetni tudtunk. Hihetetlen, hogy miket mondtak időnként! És teljesen komolyan is gondolták!

De mi mást tehettünk volna? Kerestünk egy gyorséttermet, ahol mind a két boszit betereltük a női WC-be azzal, hogy most egy órán át nem fogunk megállni, bármi történjen is!

Fél óra múlva

– Apuci, éhes vagyok! – folytatta a szokásos műsort az autóban, most a változatosság kedvéért, Bella.

– Az igen kellemetlen lehet neked, kislányom – vágta rá Erik, és a szeme sem rebbent. – Mindenki reggelizett, te is. Miért

nem ettél eleget?

– De apuci! Azt akarod, hogy valami kövér tehén legyek? Hogy telezabáljam magam egy hosszú út előtt?

– Kicsi kincsem, amennyit te meg Anna rohangáltok, akkor se tudnátok meghízni, ha akarnátok! – próbáltam leszerelni.

– Vegyétek elő a hangoskönyv olvasót, és hallgassatok egy szép mesét! – adta az ötletet Erik.

– De én nem akarom ugyanazt a mesét hallgatni, mint Anna! – nyafogott Bella.

– Akkor hallgass mást! – közölte, még mindig halálos nyugalommal a szerelmem. (Hogy irigylem ezért!!!)

– Otthon kellett hagynunk a fülest, mert nem fért be a bőröndbe! Miattad, Erik apu! – tette hozzá durcásan Anna, és én közel álltam ahhoz, hogy elnevessem magam.

– Majd legközelebb átgondoltabban pakoltok! – zárta le a vitát Erik, de ő is

nehezen állta meg, hogy ne nevessen fel.

Újabb tíz perc múlva

– Apuci, szomjas vagyok! – kezdte most Anna a nyafogást, a változatosság kedvéért.

– Mondtam, hogy jobb lett volna őket otthon hagyni! – szólalt meg rezignáltan David, és én titokban igazat adtam neki!

– Még mit nem! – fordult a két lány, mint fúria, a bátyjuk felé.

Amíg a gyerekek vérre menő vitában próbálták egymást túlkiabálni, Erik megszorította a combomat és rám nevetett.

– Szerinted, lesz nekünk egy picike időnk magunkra is, szerelmem?

– Ha máskor nem, amikor hazaérünk, vasárnap este – vigyorogtam boldogan.

Annyira szeretem Eriket! Már az is elég nekem, ha csak rá gondolok! De ha még át is